

Кассий. Тѣзи които сж знаели че свѣта е до толкозъ пълненъ съ злодѣяние. Колкото за мене, азъ съмъ вървялъ изъ улицитѣ изложенъ на тази опасна нощъ, и тѣй раскопчанъ, Каска, както ма видишь, съмъ разгърдялъ обятията си срѣщу самата трѣскавица. И когато синята сърдита грѣмотевица разтваряше пазвитѣ на небето, азъ се препечяхъ на самото ѝ мѣркание и свѣткане.

Каска. Но защо си искушявалъ тѣй небесата? Участиѣта на чловѣка е да са бои, да трепере, когато всемогущитѣ богове, съ подобни знакове, ни пращатъ таквизъ страшни пратеници да ни смаѣтъ.

Кассий. Ти си затѣялъ, Каска, и тебе ти липсватъ онѣзи искри на животъ, които трѣба да са намиратъ у сѣкой Римлянинъ, или пъкъ ги непоказвашъ. Ти си блѣденъ, и са огледвашъ, и си задавашъ страхъ, и са хвърляшь въ очудване, като виждашъ странното нетърпение на небесата. Но ако размислишь за истинскитѣ причини, — защо сичкитѣ тия огнече, защо сичкитѣ тѣзи духове, защо сичкитѣ тѣзи птици и скотове отъ видъ и качество; защо старци, глупци и дѣца предсказватъ, защо сичкитѣ тѣзи нѣща излизатъ изъ вѣнъ реда си и измѣняватъ естеството и предназначението си въ чудовищни качества — ще намѣришь че небесата имъ сж внушили този духъ за да задаватъ страхъ и да бждатъ предвѣстници на нѣкое ужасяюще събитие. Азъ могъ, Каска, да ти споменъ за единъ чловѣкъ, който най прилича на тази ужасна нощъ, който гърми, свѣтка, отваря гробове и реве както лева при Капитола. — чловѣкъ не по могъщъ отъ тебе или отъ мене въ лични дѣла, но огромно порасълъ и страшенъ като тѣзи странни явления.

Каска. За Цезаря искашь да кажешъ, не е ли, Кассие?

Кассий. Нека бжде кой ще, защото Римлянитѣ и сега иматъ мишци и рѣцѣ, подобни на онѣзи, които сж имали предѣлитѣ ни. Но, тешко ни пакъ. Башинитѣ ни умове сж